

στοί, γιατί όλες οι βιομηχανίες θα ωφεληθούν κι ο τόπος θα εύτυχη.

Οι μεγαλύτεροι μισθοί πρέπει να βλαθούν σε όσες ξένες πραγματίες έρχονται τελειωμένες κ' ετοιμες για χρήση, γιατί αυτές δε δίνουν καμιά δουλειά μήτε σ' έντόπιο κεφάλαιο, μήτε σ' έργατη, και τ' μόνα δίχως δασμό πρέπει νάνκι τ' θρόφιμα κ' οι πρώτες ύλες.

Αν και μεγαλύτερη εισαγωγή παρά εξαγωγή αυτή καθυπ' κακό σημάδι δεν είναι, ή διαφορά εισαγωγής κ' εξαγωγής της Αγγλίας κατόντησε τρυμαχτική. Ακόμα κι όταν λογαριάσης ναύλους, κέρδη, τόκους από κεφάλαια έντυμένα στί έξωτερικί κ.τ.λ. τ' υπόλοιπο είναι τόσο μεγάλο πού ή Αγγλία πρέπει τώρα ν' αγοράζη περισσότερο απ' ό,τι πουλεί και να ξοδιάζη κεφάλαιο. Με τή μεγάλη της εξαγωγή καρβόνου χάνει τ' φυσικό της κεφάλαιο. Αδιάκοπο ζόδιασμα κεφαλαίου τελειώνει σε χρεωκοπία. Είναι πλάνη να θαρρούμε πώς ό των αγοράζουμε ξένες πραγματίες πρέπει αναγκαστικά ν' αγοράζει κι ό ξένος δικές μας. Η διαφορά όσων αγοράζει ή Αγγλία από τή Αμερική κι' όσων της πουλε είναι τόσο μεγάλη πού πρέπει δίχως άλλο να της χρωστώ.

Οι άγγλικοί νόμοι με τ' να προστατεύεται ό εργάτης μεγαλώνουν τή δυσκολία τού Αγγλου βιομήχανου να συναγωνίζεται με τούς ξένους και λοιπόν έχει δικιο να ζητώ κ' εκείνος από τ' νομοθέτη τή βοήθεια προστατευτικών δασμών.

Από τούς δασμούς εισαγωγής, πού θα πλερώνονται: αλήθεια από τόν ξένο, τ' Κράτος θα κερδίση σημαντικό εισόδημα κ' έτσι θα χρειαστώ λιγώτερους φόρους. Αν αυτοί οι δασμοί λιγοστέψουν τήν εισαγωγή ξένων πραγματίων, θα ωφεληθούν οι έντόπιες βιομηχανίες. Αν δεν τήνι λιγοστέψουν, πάλι θα ωφεληθώ ό τόπος πλερώνοντας λιγώτερους φόρους. Μήτε έχει φόβος να ζητήσουν τότες και τ' άλλα Έθνη να βλάψουν τήν εξαγωγή της Αγγλίας, γιατί ό,τι μπορούσε να γείνη μ' αυτόν τ' σκοπό τόκαμαν πιά, ένψ ίσα ίσα με τ' μέσω των δασμών ίσως κατορθώσει ή Αγγλία καλλίτερες συμφωνίες με τις δικές της πραγματίες.

M.

(*Η συνέλεια στί φύλλο της άλλης Κυριακής)

ΣΕ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Μικρή, πού πās αύγη αύγη,
Με τή φυλλάδα τή χρυσή στί χέρι,
Νά μάθης άν γυρνάη ή σκοτεινή μας γη,
Και στί ούράνια άν φέγγει σαν άστέρι,

Έλα κοντά μου, να στί πώ,
Τήν άσπρα αλήθεια να πού πώ δε βλάφτει,
Και τ' ματάκι σου όνειριάζει σα θαμπό,
Μά σαν άστέρι τούρανού ξαστράφτει.

A. E.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Καταγγέλλομε στήν «Έστία» και στί Πανελλήνιο μιά έξυπνάδα τού κ. Κουρούπη.

= Δε σώνει πού μάς κατακουρέλιασε με τ' πλαστογιαπωνέζικα ποιήματά του με—θα τ' πιστέψετε;—ήρθε και τ' τραγούδησε με μι' παρά τήν τελευταία νύχτα της Αποκράς από κάτω από τ' γραφείο μας.

= Κι' ό κ. Κουρούπη, καθώς κ' οι συντρόφοι του—ήταν κι' ό απρ' αναζήτησιν της εύτυχιστ' κύριος μαζί τους—φροούσαν μάσκα άνθρώπου, για να μη γνωρίζονται.

= Κι' ένα άλλα άκόμα: Ό κ. Κουρούπης άνακηούχτηκε μονάχος του στήν «Έσπερινή» ως ό πολυπραγμότερος (πολυπραγμωνέστερος;) των συγχρόνων Έλλήνων λογογράφων και Κουρούπηδων.

= Ό κ. Καζέκης θα ξαναπή στήν Ευρώπη για να πάη και τήν άλλη μισή Μακεδονία.

= Τή μισή, καθώς είναι γνωστό, τήν πήρε με τ' πρώτο ταξίδι του.

= Άλλοι θέλουν να πούν πώς πάει στήν Ευρώπη για να... ξαναγυρίση και τόν ξαναυποδεχτούν οι πατριώτες με ζητωκραυγές και τιμιπούσια.

= Χαράς εύαγγέλια! Οι ποιητικοί διαγωνισμοί της «Έσπερινής» παρήγαγον—κατά τήν όμολογία της—έκατό νέους ποιητές.

= Ούτε κουρέλια να ήτανε.

= Στόν τελευταίο ποιητικό διαγωνισμό της βραβεύθηκε ό κ. Κουρούπης.

= Έπειδή όμως ό ίδιος ήταν και κριτής τού διαγωνισμού, έδράβεψε τ' ποιήματά του με τ' όνομα τού βουλευτή κ. Κ. Αγγελόπουλου.

= Ό όποιος δέν διαμαρτυρήθηκε άκόμα για τ' ρεζιλέμα πού τούκαναν.

= Η «Πρωία» μάς άναγγέλλει πώς ό κ. Μιστριώτης έσυγγύρισε και τ' Β' βιβλίο τού Θεουκιδέη,

= Νάταν τούλάχιστον Θεοτοκικός ό Θεουκιδέης θα

έδικαιολογούτανε αυτό πού τού σκάρωσε ό γλωσσολογός-στατος καθηγητής.

= Και μι' άθάνατη περικοπή από τήν «Πρωία»: Οι άγώνες οδς ανέλαβεν ό καθηγητής κτλ. ύπέρ της έθνικής γλώσσας δέν εκώλυσαν αυτόν από της εκδόσεως των Έλλήνων συγγραφεων.

= Δυστυχώς οι εκδόσεις αυτές δέν υπάγονται στήν δικαιοδοσίαν της Εισαγγελικής αρχής.

= Μάς είπαν, γιατί δέν τ' διαβάσαμε, πώς ό κ. Πόπ των «Αθηνών» διέψευθε, σαν να είκανε κανένα δικό του Γιαπωνέζικο τηλεγράφημα, τήν είδησή μας, ότι ό κ. Ψυχάρης διορίστηκε στή θέση τού Λεγκρέν.

= Και να γελάση κανένας μ' αυτή τή διάψευση πολύ της είναι.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προχθές τή 3η ώρα μ. μ. συνεκροτήθη έν τή αίθουση της Έθνικής Τραπεζής της Ελλάδος, ή έτησια Γενική Συνέλευσις των Μετόχων της Τραπεζής ταύτης καθ' ήν παρέστη μέγας αριθμός μετόχων και άντιπροσώπων τοιούτων. Κατ' αρχάς έγέμετο έκλογή Προέδρου, Αντιπροέδρου και Γραμματέων, εξέλέγησαν παμψηφεί Πρόεδρος ό κ. Δ. Τσιθανόπουλος Εισαγγελεύς τού Άρειου Πάγου, Αντιπρόεδρος ό κ. Π. Παπαναστασίου και Γραμματείς οι κ.κ. Χ. Βουρνάκης και Π. Κουσαλέης.

Είτα άνεγνώσθη ή εισηγητική έκθεσις τού Διοικητού της Έθνικής Τραπεζής και ό άπολογισμός των εργασιών τού έτους 1903. Έρωτηθείσης της Συνελεύσεως υπό τού Προέδρου άν έχη τις να υποβάλη παρατήρησιν τινα επί της έκθέσεως, ούδεμία τοιαύτη έγέμετο μεθ' ό τή προσκλήσει τού Προέδρου έγέμετο ή έκλογή έπταμελούς εξέλεγκτικής επιτροπής. Μετά δε τούτο έλύθη ή συνεδρίασις.

ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

- Ό Μιστριώτης με τ' λόγια χτίζει άνώγια και (κρύβεται στί) κατώγια..
- Κάλλιο Βικέλας και στί χέρι παρά Ψυχάρης και καρτέρι.

δυο μέρες ήρθε ό μαντατοφόρος κ' έφερε μήνυμα να πάρει τ' άρπαγμένα και να γυρίσει πίσω χωρίς να κάνει κανένα κακό. Γιατί αφού είχαν να διαλέξουν από πόλεμο και ειρήνη, βρισκαν πού ωφέλιμη τήν ειρήνη. Κι' ό πόλεμος τ'ω Μεθωνιαίων και τ'ω Μιτυληνίων πού πήρεν άπάντεχη αρχή και τέλος, έτσι τελείωσε.

Β'. Κ' έρχεται χειμώνας για τ' Δάφνη και τή Χλόη πού πικραμένως από τόν πόλεμο. Γιατί έπεσαν άξαφνα χιόνι πολύ και σκέπασεν όλους τούς δρόμους κι' όλους τούς ζευγολάτες στί καλύβια τους τούς έκλεισεν. Όρμητικά τ' ξεροπόταμα καταιβάζαν, τ' νερό είχε κρουσταλιάσει, τ' δέντρα έμοιάζαν με καταστρακιμένα, ή γης όλη δε φαίνονταν, έξόν κάπου γύρω στίς νερομάννες και στί ρέματα. Κ' έτσι κανένας κοπάδι στή βοσκή δέν έφερε, μήτε ό ίδιος από τή θύρα του ξεμύτιζε, παρά άνάθοντας φωτιά με τού πετεινού τ' λαλήμα, άλλοι λιναρί εκλώσαν, άλλοι γιδόμαλλα έγνεθαν κι' άλλοι παγίδες για τ' πουλιά έφτιασαν. Τότες φρόντιζαν για να τρών τ' βόδια άχερο στίς σταύλους, τ' γίδια και τ' πρόβατα στίς στάνες φύλλα, οι χοίροι στί χοιροστάσια πρινάρι και βαλανίδια. Κι' αφού λοιπόν από ανάγκη όλους τούς κρατούσαν ή κλειπούρα, οι άλλοι, οι ζευγολάτες κ' οι βοσκοί χαίρονταν γιατί γλύτωναν για λίγο καιρό από τούς κόπους και πουρνιάτικα φαγια έτρωγαν και κοιμόντουσαν πολλές ώρες, ως πού ό

χειμώνας τούς φαίνονταν κι' από τ' καλοκαίρι, κι' από τ' χυνόπαρο κι' απ' αυτή τήν άνοιξη πού γλυκός μα ή Χλόη κι' ό Δάφνης θυμούμενοι τις χαρές πού είχαν άφήσει, πώς φιλούσαν, πώς άγκαλιάζονταν, πώς μαζί έφερναν στί στόμα τους τ' φαγι, νύχτες άγρυπνες πενούσαν και πικραμένες, και τήν άνοιξη πρόσμεναν σαν ξαναγέννημα από τ' θάνατο. Κι' τούς λυπούσαν άν έπερτε στί χέρια τους άνα ταγάρι, πού είχαν τ' φαί τους σ' αυτό, ή άνα καρδάρι πού είχαν πιε μαζί ή σουραύλι άδιάφορα πεταμένο, πού ήταν χαρίσμα έρωτικό. Παρακκαλούσαν λοιπόν τις νύμφες και τόν Πάνα να τούς γλυτώσει κι' απ' αυτά τ' κακά και να δείξουν καμιά φορά σ' αυτούς και στί κοπάδια ήλιο. Κ' ένψ παρακκαλούσαν, προσπαθούσαν συνάμα να βρουν και τρόπο για να ίδούν ό ένας τόν άλλο. Και ή Χλόη ήταν φοβερά άνικανη και δέν έκοβε τ' μυαλό της, γιατί πάντα ήταν σιμά της ή ψευτομάννα, και τή μάθαινε να ξάνει τ' μαλλιά και να στρφή τ' άδράχτι κι' όλο για παντρεία της έλεγε. Ό Δάφνης όμως καθώς δέν είχε τί να κάνει κ' ήταν πού έξυπνος από τήν κόρη, τέτοιο πράμα σοφίστηκε για να ιδεί τή Χλόη.

Γ'. Μπροστά στή στάνη τού Δρύαντα και κάτου από τή φράχτη της ήταν δυο μεγάλες σμερτιές και κισσός είχε φυτρώσει· οι σμερτιές ήταν ή μι' κοντά στήν άλλη κι' ό κισσός φανάμεσα στίς δυο, ως πού ά-

πλώνοντας σε καθεμι' τις κορφές του σαν κλήμα, με τ' άπανταπανουτά φύλλα του έφτιανε κάτι σα σπήλιο και τ' σταπιά πολλά και μεγάλα, σα σταφύλια από τ' κλήματα, κρεμόντουσαν. Ηταν λοιπόν γύρω του πλῆθος πολύ από χειμωνιάτικα πουλιά, γιατί δε βρισκαν όξω θροφή πολλά κοτσίφια και πολλές τοίχες και φάσες και ψαρόνια κάθε λογής άλλα κισσοφάγα πουλιά. Μ' άφορμή να κυνηγήσει αυτά τ' πουλιά βγήκεν όξω ό Δάφνης, αφού γέμισε τ' ταγάρι του με πῆττες μελωμένες, φέροντας για να πιστευτεί άξό και βρόχια. Και τ' άναμεταξύ διάστημα δέν ήταν περισσότερο από δικά στάδια· μα έπειδή τ' χιόνι δέν είχε λιώσει ακόμη τούδινε πολλή κούραση. Ο έρωτας όμως όλα μπορεί να τ' περάσει και φωτιά και νερό και Σκυθικό χιόνι. Φτάνει λοιπόν τρεχάλα στή στάνη κι' αφού τίνανε από τ' πόδια του τ' χιόνι, και τ' βρόχια έστησε και τόν άξό σε βέργες μακρουλές τόν άλειψε κι' ύστερις κάθονταν, πουλιά και τή Χλόη προσμένοντας. Όσο για πουλιά και πούλα ήρθαν κι' άρκετά έπιασεν, ως πού μπήκε σε σκουτούρα μεγάλη να τ' μαζέψει και να τ' σκοτόνει και να μαδάει τ' φτερά τους.

(άκολουθεί)